

ma kaswatajatte melest olli temma ühte-
pubko üks wäsimatta tõteggija, jummalas-
kartiik ja armastaja tütar. Sel wannal
mehhel, kes liggi kahheksakümme aastat
wannaks sai, olli se lahke holas perre-kas-
watik üks wägaa hing, kes temma wan-
nodusse nõdrusse sees temmale keige sure-
maks abbiks sai, ja kes tüddimatta temma
eest hoolt kandis. Temma wimiste ello-
pawade sees se noor inimenne ei lahkund
paigastki ei päwal ega oõl temma surma
wodi jurest ärra, ja kui temma tunnike olli
temmale joudnud, siis Maria panni tän-
nalikko pissarattega temma silmad kinni.

Monni aasta pärrast sedda aega olli
üks noor mees omma teereisi peäl seält liin-
nast selle kulla kõrtsi sanud ja seisis ukse
peäl siis, kui se illus priisk tüdruk seält
mõda läks. Noor mees ehmatas nago
ärra selle tüdruko wägaa kanna näo
ja illusa teggomodi pärrast, watis tüf aega

temma järrele ja kulas kõrtsmikko käest,
kes temma piddi ollema, üteldes, et ei ol-
nud ei ammogi üht nisugaust näagusat
noort ümmardajat näinud. Kõrtsmik was-
tas: Meiegi arwame tedda mitte üksnes
keige illusamaks koggone siit küllast, waid
temma on iggapiddi üks üsna au- wäärt
noor inimenne. Kahheksateistkümmne aasta
eest olli se wanna tadikenne seäl Willemi
perres tedda lada ajal teie liinast kui üsna
mahha äetud armeto lapsokest leidnud, ja
tedda nago lada- kingiks omma minniale
lubband. Omma lahke, tõteag ja ja jum-
malakartilikko mele pärrast on ta keige nore
rahwa heaks õppetuseks sanud, ja sest et
temmal ühtlase ni tassased allandikkud wi-
sid on, ei ükski ei kaetse tedda mitte, waid
keik hoiawad armastusse melega temma
pole. Se peäle ütles noor teekäna: „Oh
saaks ma tedda weel üksford nähha!“
Ugga mis tarwis se küll olleks, ehk mis
kasjo teile sest tulleks, ütles teine. Sest